

La vida és més bonica, amb tu.

Un relat de: [evaaguilar](#)

Saps que és el que realment em torna boja? Tu, tu i el teu somriure.

Sempre m'han ensenyat que cal lluitar per allò que vols, fins al final, pots perdre, ho has de tenir en compte, però també pots guanyar. I lluitaré, per mi, per tu, pels dos, fins al final, però bé crec que això ja ho saps. Mai vaig pensar que tindria força per fer les coses, però tu me l'has donat. M'has donat la força per somriure. M'has donat la força per sentir, somiar amb tu. M'has donat la força per aconseguir el que vulgui, per arribar on vulgui i amb qui vulgui. M'has donat la força per seguir endavant per lluitar per tu i no deixar-te anar mai. I quan hi hagi tempesta sé que no em deixaràs mai sola sota la pluja i el mal temps, puc confiar en que et quedaràs al meu costat, encara que el vent intenti emportar-se't.

Només dóna'm un motiu per seguir lluitant i lluitaré, un motiu per seguir somiant i somiarem junts. Dóna'm un motiu per seguir somrient i somriure al teu costat, un motiu per no plorar i oblidaré les llàgrimes. Dóna'm un motiu per ser feliç i la felicitat se'm reflexarà als ulls, un motiu per imaginar i crearé un món per nosaltres dos.

I ara sé que no sóc igual que tu, però si sóc el teu perfecte oposat. Però, saps una cosa? Tenim el món als nostres peus, podem fer el que ens vingui de gust, ningú ens pot dir res i ara tu t'has convertit en la meva obsessió. Ens podem acariciar tota la nit i podem admirar-nos l'una l'altre sabent que arribarem lluny, tan lluny que podem tocar les estrelles que omplen l'univers. Marxarem d'aquesta realitat que no és nostre i anirem a un lloc on podem viure sense regles, podem somiar sense ser despertats i nosaltres serem els reis del nostre castell, un castell sense murs on el sostre serà el cel i les parets la brisa del vent que ens acariciarà cada dia. Gràcies per ser real, per existir, i sobretot, gràcies per haver entrat a la meua vida.